

VRŠOVICKÝ

4/2022

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Vzpomínám si, jak jsem před třemi lety zhruba touto dobou seděla na sedačce v obývacím pokoji a přemáhala mě deprese, že se v následujících měsících nemám

co těšit. A v tu chvíli mě napadlo: vždycky jsi chtěla navštívit Arménii - zemi, která jako první na světě přijala křesťanství za státní náboženství. Vidět horu Ararat, posvátné místo, kam dosedla Noemova archa a kde byla vysázena první vinice. Symbol všech Arménů, kteří tam léta nemohou, protože ji (z pohledu Arménů) Lenin vyhandloval s Tureckem a geopolitická situace nedovoluje, aby poutníci mohli toto posvátné místo navštívit. Mohou tak na ni jen upírat své pohledy a v duchu se modlit, aby se jim ten kus země zase vrátil.

To byly hlavní důvody, proč jsem si už kdysi dávno vybrala Arménii. Už pár minut poté, co jsem zapnula počítač, na mě vyskočil zájezd do Arménie a Gruzie pořádaný CK Hrdlička. Co víc si přát?

Teď udělám skok v čase doprostřed zájezdu a zastavím se ve městě Gori (k ostatnímu bych se mohla vrátit někdy jindy). Nevím, kolik si toho pamatujete ze zeměpisu a z dějepisu, tak jen připomenu, že Gori je v Gruzii a narodil se tam jistý Josip Džugašvili, známější pod pseudonymem Stalin (nezní ono to podobně, to Lenin – Stalin – Putin?). Již v itineráři mě zaujal bod „návštěva Stalinova muzea“.

Cože...? On má muzeum...? Přišlo mi to zvrácené, asi jako kdyby měli v Braunau muzeum Hitlera. První šok nastal, když

j jsme míjeli obrovské sochy Stalina, v obchodech viděli prodávat hrníčky, matřičky a jiné suvenýry nebo i předměty denní potřeby s jeho vyobrazením.

A pak to muzeum. Pár lidí tam z principu nešlo, ale já nakonec byla ráda, protože jsem mohla trochu nahlédnout do duše tamních lidí. Provázela nás paní asi 60-65 let, ukazovala nám psací stůl a židli, na které generalissimus sedával, fajfku, ze které pobafával, když byl pohřížen do svých myšlenek, kanape, na kterém odpočíval, i skobu na veřejích, kterou si vlastnoručně přidělal, aby si měl kam pověsit plášť a brigádýrku. Zaujatě nám vyprávěla, jak se narodil (nad rodným domem je vystavěna obří pergola, aby na něj nepršelo), jak vyrůstal a jak začal psát básně (několik sešitů je vystaveno ve vitrínách). Zde se odmlčela a poté zamyšleně pronesla: „Mohl se stát básníkem. A byl by dobrým básníkem! Ale stal se revolucionářem.“

V tomto duchu probíhal i další výklad, co báťuška všechno zažil a co všechno dokázal. Zajímavé bylo i to, o čem výklad naopak nebyl: v jedné vitríně byl i rukopis – politická závěť Lenina, ve kterém Stalina vysloveně nedoporučuje jako svého nástupce. A co myslíte, je součástí muzea i zmínka o temnějších stránkách jeho vlády? Kupodivu je, ale nijak na očích: nenápadné dveře na konci chodby, kterou se jde na toalety. Musíte o nich vědět, jinak je snadno minete. Je tam pár fotografií z gulagu, pár výstřížků z novin a ukázka vybavení výslechové místnosti. Miliony zmařených životů se „vešly“ na pár metrů čtverečních...

dokončení na str. 10

NEDĚLE V DUBNU

5. NEDĚLE POSTNÍ (JUDICA) 3. dubna

Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pro národem, před člověkem záludným a podlým! Tys přece moje záštita, Bože. (Žalm 43, 1-2)

První čtení: Izajáš 43, 16-21

Druhé čtení: Filipským 3, 7-14

Evangelium: Jan 12, 1-8

6. NEDĚLE POSTNÍ – KVĚTNÁ (PALMARUM)

10. dubna

Hosanna Davidovu synu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Král izraelský! Hosanna na výsostech! (Matouš 21, 9)

Evangelium ke kladení ratolestí: Lukáš 19, 28b-40

První čtení: Izajáš 52, 13 - 53, 12

Druhé čtení: Filipským 2, 5-11

Evangelium (Pašije): Lukáš 22, 39 - 23, 56

ZELENÝ ČTVRTEK – PAMÁTKA POSLEDNÍ VEČĚŘE PÁNĚ

14. dubna

Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. (Jan 13, 14)

První čtení: Exodus 12, 1-4.11-14

Druhé čtení: 1. Korintským 11, 23-26

Evangelium: Lukáš 22, 14-30

VELKÝ PÁTEK – PAMÁTKA UTRPENÍ A SMRTI PÁNĚ

15. dubna

Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný. (Žalm 31, 6)

První čtení: Genesis 22, 1-18

Druhé čtení: Židům 11, 1.17-19

Evangelium (Pašije): Jan 18, 1 - 19, 42

BÍLÁ SOBOTA – VIGILIE HODU BOŽÍHO VELIKONOČNÍHO

16. dubna

Pán byl opravdu vzkříšen. Aleluja! Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky. Amen. Aleluja! (Lukáš 24, 34 / Zjevení 1, 6)

První čtení: Genesis 1, 1 - 2, 2

Druhé čtení: Exodus 14, 1-31

Třetí čtení: Římanům 6, 3-11

Evangelium: Lukáš 24, 1-12

HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ – VZKŘÍŠENÍ PÁNĚ

17. dubna

Nezemřu, budu žít, budu vypravovat o Hospodinových činech. Aleluja! O život tě prodal; daroval jsi mu jej do nejděšších časů, navěky a navždy. Aleluja! (Žalm 118, 17)

První čtení: Skutky 10, 34-43

Druhé čtení: 1. Korintským 15, 19-26

Evangelium: Jan 20, 1-18

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ

18. dubna

Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Aleluja! (Žalm 118, 24)

První čtení: 1. Samuelova 2, 35-36

Druhé čtení: 1. Korintským 5, 6b-8

Evangelium: Lukáš 24, 13-35

1. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH (QUASIMODOGENITI)

24. dubna

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja! (1. Petrův 2, 2)

První čtení: Skutky 5, 27-32

Druhé čtení: Zjevení 1, 4-8

Evangelium: Jan 20, 19-31

Sk 10, 34-43

1K 15, 1-11

ev. Jn 20, 1-18

ON JE ŽIVEJ...

Současný stav s sebou přináší řadu omezení v mnoha oblastech života a je zřejmé, že tato omezení zasahují i do způsobů, kterými praktikujeme my, jako křesťané, svou víru v časech, kdy jsou kostely vyhrazeny jen malým hloučkům věřících, kteří se zde scházejí ve zvláštním epidemiologickém režimu za dodržení přísných opatření. Můj kolega – farář v sousední vinohradské obci, přišel s inovativním způsobem pastorační služby na míru této složité době: vymyslel „procházky s farářem.“ S úspěchem tuto duchovenskou službu poskytuje zájemcům, kteří si s ním domluví datum a čas a potom společně, v respirátorech, rozestupech a s osvědčením o negativním testu na covid vycházejí do parku k rozhovorům nad duchovními tématy. V rámci procházky je možná modlitba, ale i výsluha některých svátostí. Svátost manželskou takto na procházce nejspíš ještě neuzavíral, ale určitě je možná svátost smíření, svátost útěchy nemocných, a zcela jistě modlitba, čtení z Písma a slova povzbuzení z víry. Inspiroval jsem se a ve svatém týdnu vyrazil na takovou „pastorační vycházku“ i já. Sestra Iva od nás z farnosti venčila přitom psíka Angela cvičeného v rámci canisterapie, já našeho nejmladšího synka Rubena v rámci terapie počtem dětí. Naše kroky nevedly do parku, ale na hřbitov. Četl jsem Ivě útěšné nápisy na hrobech, obdivovali jsme funerální umění a střídavě hlídali: tu psa, tu dítě. Došli jsme až k centrálnímu kříži, pomodlili se u jeho paty a Iva mi vyprávěla: „Když jsem tady byla

onehdá, to byl zrovna ten kříž po opravě. Tělo Pána Ježíše na něm bylo vyvedené v nových, čerstvých barvách a já zaslechla, jak si dvě ženy vedle mě povídají: „Podívej, Mařenko – ten Ježíš je jako živej... No, jo, máš pravdu,“ říká ta druhá žena. Nedalo mi to, vypráví Iva, otočila jsem se k nim a říkám: „Ale dámy, On je živej DOOPRAVDY.“ „Nevím, jak moje evangelizace dopadla,“ svěřila se mi Iva, „ale říct jsem jim to musela – když na to přišla řeč. No, nemám pravdu, bratře faráři? Vždyť On je živej!“ A to je, milí přátelé, moje, vlastně Ivino, evangelium ze hřbitova v kostce. Nepodceňujme ženy, jednak jich je v církvi většina, také na hřbitovy chodí častěji, nežli my muži, kteří už většinou v těch hrobech přebýváme, a u hrobu jsou také jako první – nemyslím ty na Olšanech, ale ženy spěchající k Ježíšovu hrobu v jeruzalémských zahradách. Vzpomněl jsem si na naši pastorační vycházku na hřbitov, když jsem se začel do evangelního textu dnešní neděle – to je totiž také evangelium ze hřbitova. Přiznám se, že z biblických evangelních zpráv o vzkříšení mám nejraději právě toto podání Janovo. V těsném závěsu za ním u mě vyhrává se svým svědectvím evangelista paradoxu Marek, který překvapivě zakončuje svou zprávu o tom, že Ježíš byl vzkříšen, konstatováním: „Ženy utíkaly od hrobu, nikomu nic neřekly, neboť se bály.“ Marek hovoří o strachu, nejistotě, údivu nad tím, co se stalo a co je i mnohoznačné. Že Ježíšovo tělo v hrobě není, může mít různá vysvětlení toho, k čemu došlo: Někdo jej odstranil? Co se vlastně

stalo? Jan k tomuto Markovu otevřenému konci, který si ale každý musí dopovědět sám, přidává ještě svědectví o tom, co se stalo Marii, když v úleku odcházela od hrobu. Potkává muže, o kterém si myslí, že je to zahradník. Představme si sami sebe ve stejné situaci. Jdeme na hřbitov za někým, koho jsme měli rádi a najdeme otevřený hrob. První, co nás napadne, kromě úleku, smutku a zděšení bude: „Co se tu stalo?“ Mariina reakce je tedy pochopitelná, ona v tu chvíli není přesvědčena o tom, že Ježíš žije, je plna strachu, prožívá úzkost, nejistotu a prvního člověka, kterého potkává, oslovuje: „Jestli tys jej odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil.“ Všimněme si ještě další důležité věci: Marie, i když Ježíše musela znát, ho v tuto chvíli nepoznává. Myslí si o něm, že je zahradník, nebo snad hřbitovní zřízenec, určitě však ne živý Ježíš. Možnost poznat Vzkříšeného Krista tak není smyslovým vjemem Mariiným. Marie vidí člověka, ale Vzkříšeného Krista v něm nepoznává. To poznání přichází až ve chvíli, kdy to Vzkříšený sám chce, aby ho poznala, a docílí toho tak, že ji osloví jejím jménem: „Marie!“ Na základě tohoto evangelního svědectví Janova jsem hluboce přesvědčen o tom, že víra ve Vzkříšeného nezačíná ani nekončí s prázdným hrobem. Hrob sám o sobě, plný nebo prázdný, není důkazem Vzkříšení. Víru, že Ježíš žije, nenalzáme cestou na hřbitov, ale cestou ze hřbitova, tehdy, kdy se vracíme zpátky do života a jsme náhle osloveni tím, který sám je Živý, tím, který zná každého z nás naším jménem a oslovuje nás tak, jak nás oslovovala naše maminka, náš tatínek, lidé, kteří nás měli a mají rádi takové, jací jsme, říkají nám naším jménem. Tak o tom vypráví evangelium a je to pro mě

jedna z nejláskyplnějších a nejdojemnějších scén v Bibli: Ježíš se postaví do cesty ženě, která je zlomena bolestí, žalem, smutkem nad ztrátou blízkého člověka. Ta žena hledá vysvětlení, proč se věci musely stát tak, jak se staly, k čemu došlo a proč právě ona musí nést takovou bolest. A Ježíš nevysvětluje, neříká proč a nač, neklade důvody, nevrší výčitky, ale nazve tu ženu jejím jménem. A právě tak se rodí víra – ne ze smutku, z nepochopení, z traumat, kterými jsme procházeli, ani ze snahy racionalizovat věci tvrzeními, důkazy, přesvědčováním, manipulací, ale prostým oslovením, které se nás dotkne v naší aktuální situaci, ve schopnosti pojmenovat nikoliv věci, ale lidi. A právě to činí Vzkříšený Kristus. Dotýká se nás – ne my jeho. My často v příchozích vidíme všechny jiné, jenom ne Vzkříšeného Krista. A tak vedle Marie vzpomínám na zmiňované ženy u kříže na Olšanských hřbitovech: „Mařenko, ten Ježíš je jako živej,“ říká jedna a druhá v údivu přitakává: „opravdu, jako živej...“ Ale to ještě není víra, to je jen údiv nad stavem věcí, to je jenom jako. Víra se děje tehdy, a mně to dosvědčila ta třetí žena, která pod tím křížem stála, když se Ježíš postaví do cesty a on sám řekne té překvapené ženě: „Mařenko – Marie!“ Amen

*Kázání na Hod Boží velikonoční 4. 4. 2021 v
Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA DUBEN

3.4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
10.4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
14.4.	Zelený čtvrtek	17.30 hod.	velikonoční stolování po židov- ském způsobu	Studio MANA
15.4.	Velký Pátek	10 hod.	křížová cesta	v přírodě
15.4.	Velký Pátek	18 hod.	čtení pašijí	horní místnost
17.4.	Hod Boží velikonoč- ní	10 hod.	bohoslužba Vzkříšení	slouží D. Frýdl
22.4.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek
24.4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
29.4.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
asistent produkce: Tobiáš Frýdl, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

NEMOHU NASTAVIT TVÁŘ TOHO DRUHÉHO

Co byste řekl k dilematu křesťana, který má v určité situaci použít zbraň?

Položil bych si otázku, co je důležitější v tu chvíli. Život člověka, který se vědomě rozhodl někoho ohrozit na životě, tedy pachatele trestného činu, anebo přikázání lásky k bližnímu? Jak říkal sv. Augustin, já můžu nastavit druhou tvář, když se sám rozhodnu, ale nikdy nemůžu nastavit tvář toho druhého. Tam právě vystupuje na povrch ono přikázání lásky k bližnímu. A to naplňovali vojáci a policisté po celá staletí, když bojovali ve spravedlivých bojích. Druhá věc je, jak posoudit, co je spravedlivý boj. Augustin stanovil, že voják musí poslouchat svého velitele, a odpovědnost za to, jestli ten boj je spravedlivý, přechází na velitele a na panovníka. Tedy jestliže policista použije zbraň proti pachateli trestného činu, který ohrožuje něčí život, je to v pořádku podle lidského i Božího zákona. My policisté máme oprávnění za určitých okolností až druhému člověku vzít život. Na druhé straně máme jednu obrovskou povinnost, a sice svůj život pro druhé položit. To podepisujeme v přísaze. A toto ohromné rozpětí samozřejmě klade velké nároky na kvalitu lidí, kteří to dělají, i na ty, kteří je vybírají a vzdělávají. Pro odpovědné rozhodnutí v obou těchto krajnostech policisté navíc mají jen zlomky vteřin.

Co pomáhá v takovémto vypjatém momentu ke správnému rozhodnutí?

Dobře vedený výcvik. Nic jiného. V těchto situacích fungují úplně jiné režimy mysli, psychiky, než v běžném životě. I při pouhém realistickém nácviku, kdy část lidí hraje teroristy a část zajatce, nám někteří účastníci kolabují. Ačkoli vědí, že je to jen hra, jen nácvik, kdykoli mohou zvednout ruku a přestat, přesto se jejich tělo zhroutí. Čili v reálné situaci se dostanou do značného stresu, kdy už psychika funguje jen v těch motorických záležitostech a tělo i mysl dělají, co mají nacvičené. Jde-li o opravdu život, zapojí člověk jen asi 40 % velkých svalů, malé svaly vůbec. Na žádné velké rozmýšlení není čas, nastupují automatické reakce, které správně nastaví jen kvalitní výcvik. Ten musí být dobře vedený z technického, zákonného i morálního hlediska.

Morální imperativ „nezabít“ vede v jiném kulturním okruhu některé lidi až k tomu, že před sebou zametají cestu, aby nešlápli na broučka...

To je jistě sympatické, ale naše zákony mají křesťanský základ, církevní právo bylo ostatně dříve než civilní. Někdy slýchám, že policista, který zastřelí zločince, se provinuje proti pátému přikázání „Nezabiješ“. Ale původnímu textu Bible je blíže slovo „Nezavraždíš“, a to nás vede k jasnějšímu pochopení. Nevzít nikomu život za žádných okolností by stálo proti minimálně 1 800 letům naší historie. Všechny ty vojáky a panovníky, od Karla Velikého, Karla IV. a jejich rytířů až po hrdiny z Resslovy ulice bychom museli umístit do pekla. Parašutisté z Resslovy ulice navíc nejen zabíjeli nepřátele, ale nakonec zabili i sami sebe. Ale vnímáme, že nejde o těžký hřích sebevraždy. Pokud tedy místo slova „Nezabiješ“

přijmeme ono „Nezavraždíš“, vyjde nám, že za určitých okolností je použit proti druhému sílu oprávněné.

A bezpečnost naší země v mezinárodním kontextu vám dělá vrásky, nebo ne?

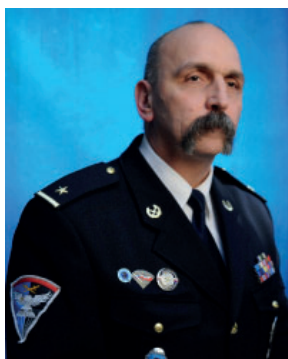
Problém je, že o situaci na Blízkém východě nebo v Africe máme velmi málo kvalitních a spolehlivých informací. V médiích se na jednu stranu projevuje šílená politická korektnost, která nazývá věci jinými jmény, a na druhou stranu vidíme naprosté lži a manipulace, často ze zahraničních zpravodajských zdrojů. Máme i málo zkušeností s určitými typy problémů. Ale bezpečnostní situace České republiky je velmi dobrá, jedna z nejlepších v Evropě. Naši policisté jsou kvalitní, politika je relativně stabilní, nikdo netrpí hladem, máme nejnižší nezaměstnanost. Ovšem vývoj v Evropě se může zhoršovat, vidím tam jistá napětí.

Kde je podle vás rozumná hranice mezi svobodou a řádem?

Víte, svoboda je krásná věc, navíc Boží dar. Ale s ní jsme dostali i odpovědnost. A když nejsou vyvážené, je to špatně. Svoboda bez odpovědnosti je anarchie, chaos, zvláště a odpovědnost bez svobody je otroctví. Ty dvě sestry prostě musí jít spolu ruku v ruce. Svoboda je ta hezčí z nich, čili láska k ní samozřejmě převažuje. Ale naše společnost žije v nějakém řádu, bez něj a bez zákonů bychom se propadli do chaosu. A například nelegální migrace zákon narušuje. Samy státy vlastně porušují zákon a tím popírají svůj základ v právním řádu. Potřebným samozřejmě musíme pomáhat, ale jde o to kde a také jde o počty lidí. Nad určitou hranici je už každý systém neudržitelný, protože vyčerpá své zdroje.

Co tedy říkáte svým posluchačům, když jako jáhen kázete?

Jde většinou o policejní akce, snažím se tedy povzbudit naše kolegy, aby svoji profesi nebrali jen jako práci, zaměstnání, ale aby to brali jako povolání. Aby se snažili naplnit přísahu i to heslo, které máme na autech – „Pomáhat a chránit“. Nemají to snadné, policejní sbor má například větší rozvodovost než většinová společnost, protože policisté jsou v práci často dlouho, navíc jsou pod tlakem. Ale bez jejich služby fungující společnost být nemůže.

*Rozhovor vedl Stanislav Zeman,
publikováno ve Zpravodaji Pražské arcidiecéze*

Jiří Ignác Laňka Major Mgr. et Mgr. Jiří Ignác Laňka, Ph.D., vedoucí výcvikového oddělení Útvaru rychlého nasazení Policie ČR (URNA), předseda Křesťanské policejní asociace (KPA) a především trvalý jáhen v duchovní správě u kostela Nanebevzetí Panny Marie na Karlově.

OSAMOSTATNĚNÍ NÁBOŽENSKÉ OBCE

Roku 1922 vysvěcen byl na duchovního bývalý učitel měšťanské školy Zdeněk Bártl, narozený 22. října 1899 v Českém Šternberku. Svěcení vykonal zesnulý biskup doktor Karel Farský, jenž svěřil mladému duchovnímu péči o náboženskou výuku v nově se tvořící náboženské obci a obstarávání bohoslužeb. Bratr Bártl kromě toho vydatně pomáhal v organizační práci přípravného výboru. Pořádal přednášky, organizoval Chudinský odbor a Sdružení mládeže ve Vršovicích a pomáhal při soupisu členů, jichž počet vzrostl ke dni 4. dubna 1923 na 3.416.

24. května 1923 podána byla zemskému úřadu v Praze žádost o státní schválení zdejší náboženské obce, která byla příznivě vyřízena dne 6. září 1923. Stalo se tak výnosem tohoto znění: „Okresní správa politická na Královských Vinohradech. Číslo 23.4809/A - Dne 11. října 1923. Věc: Vršovice, schválení náboženské obce církve československé. - Radě starších církve československé ve Vršovicích. (K rukoum pana Josefa Žáka, toho času předsedy ve Vršovicích, Havlíčkova ulice číslo 16).

Ministerstvo školství a Národní osvěty výnosem ze dne 6. září 1923, číslo 81.357 – VI. schválilo podle paragrafu 4 zákona ze dne 20. května 1874 číslo 68 ř.z. zřízení samostatné náboženské obce církve československé ve Vršovicích.

Předpokládá se, že obec bude užívati pro své bohoslužebné a úřední účely pouze těch místností, jejichž správně nezávadné získání byla vykázála podle příloh k žádosti za své státní schválení.

Obvod náboženské obce tvoří tyto politické obce: Vršovice, Hostivař, Chodov, Záběhlíce.

Béře se na vědomí, že nová náboženská obec bude se řídit všeobecnou ústavou této církve, vzatou na vědomí výnosem z 15. října 1921, č. 87.471.

Výslovně se připomíná, že nová náboženská obec, ani její funkcionáři nemají nároku na jakoukoliv podporu z prostředků státních nebo z fondu státem spravovaných.

Žádá se, aby nová náboženská obec ustavila se podle předpisů zákona svrchu citovaného a podle stanov, jimiž se řídí. Doba konstituování obce budiž sem oznámena spolu s protokoly o volbě rady starších a funkcionářů, aby mohlo býti zjištěno, zdaž byly dodrženy předpisy článku 9 církevní ústavy československé a zda také zvolení členové rady starších mají náležitosti dle článku 9. odstavce 6. citované ústavy (státní příslušnost, svéprávnost, stáří 26 let a zachovalost). Doklady příslušné budtež současně laskavě přiloženy.

V příčině ustanovování duchovních správců poukazuje se na paragraf 10. a 11. citovaného zákona, jakož i na články 13.-15. církevní ústavy.

Nutno tudíž podati průkaz, že duchovní správce byl valnou hromadou náboženské obce řádně zvolen, diecézní radou potvrzen a biskupem dosazen a připojiti osobní doklady jeho. Pokud průkazy ty nebudou předloženy, nesmí zvolený kněz úřad nastoupiti. Tím zároveň mění se obvod náboženské obce československé církve v Nuslích, schvá-

lené již výnosem ministerstva školství a národní osvěty ze dne 22 února 1923, číslo 55.523/22.“

Tento výnos oznámen byl členstvu na schůzi konané dne 18. října 1923 za přítomnosti devadesáti příslušníků, na níž podal nuselský farář bratr Zeman zprávu ze svého úřadu a bratr Horký o dosavadní činnosti přípravného výboru.

pokračování příště

dokončení ze str. 2

Opouštěli jsme muzeum jako zpráskaní psi. Dlouho bylo v autobuse zaražené ticho, až v dalších dnech jsme se navzájem ujišťovali, že se opravdu píše rok 2019 a že Gruzie je již několik let samostatnou, demokratickou a hrdou zemí. Ale proč je hrdá i na tohohle svého rodáka?

Asi vás nepřekvapí, že se mi tyhle vzpomínky znovu vrátily, když jsem v uplynulých dnech viděla a slyšela reakce Rusů na dění na Ukrajině...

Iva Myslivcová

Nedá mi to, abych se nevrátila ke kázání ze 27. 3. o marnotratném synu. Já si ho sama pro sebe přejmenovala o milosrdném otci. Patří mezi moje nejoblíbenější podobenství. Čím jsem starší a životem obouchanější, tím víc ho miluju a chápu.

Obdivuji a upínám svůj zrak na otce, který nejen vítá, ale

i vyhlíží a očekává návrat svého druhorozeného synka. Po návratu ho dal vykoupat, obléct do nových šatů a přichystal pro něj dokonce hostinu. Starší bratr to považoval za velkou nespravedlnost. On, který žije podle otcových pravidel, má snad mít stejné postavení jako jeho nezodpovědný sourozenec? Cítil jako křivdu, že otec vítá ztraceného syna zpět a je ochoten na všechno špatné zapomenout. Měl mu to za zlé. Proč taky jásat? Nebylo přeci jasné, jestli si nepovedený syn nepřišel do otcovského domu zase jen na chvilku lízat rány. Jestli z rodičů nevymámí další peníze a zase nezmizí.

Tady v tom jednání otce naprosto jasně chápu vysvětlení pojmu VYKOUPENÍ. To je

podle mého soudu právě to vykoupání, navonění, oblečení do krásných šatů a velkopá hostina. To nám nabízí Ježíš, když říká, že nás přišel vykoupit. (Já si jen myslím, že nemusíme vonět, stačí když nebudeme smrdět.)

Tenhle milosrdný otec je obrazem Boha, který na nás, na svých dětech, také plýtvá láskou a je v tomto ohledu doslova marnotratný. My (ty prvorození) takto velkorysí zpravidla nebýváme. Proto je dobře, že nás jednoho dne bude soudit Pán Bůh, který každému naměří spravedlivou měrou.

Iva Myslivcová

CÍRKEV

Ti, kteří si říkají militantní ateisté (s jedním takovým jsem se i setkal) by měli upustit od nenávisti vůči tomu, co se rozhodli vyloučit ze svého života. Je to ovšem věcí povahy. Všiml jsem si, že u některých jsou základem jejich nenávisti k církvi všechny negativní skutky, kterých se za posledních dva tisíce roků dopustila. A že jich bylo! Kdyby však vzali v úvahu i skutky dobré, jejich ateismus by byl možná méně militantní. Byl by to spíš názor. A já bych byl poslední, kdo by jim ho chtěl znevažovat nebo dokonce zakazovat.

Ateisté nesnášejí katolickou církev, protože upalovala čarodějnice, páčila knihy, upálila i lidi tak moudré, jako byl Giordano Bruno nebo Jan Hus. Pryč s katolicismem! Strhněte mariánské sloupy!

Ale pozor! Ateista Stalin, a celý ten jeho vykutálený sovět plný militantních ateistů, dal vyvraždit miliony lidí. A proto pryč s ateismem, je to víra vrahů! Kdybych byl militantní teista, měl bych hlásat toto?

Militantní = bojovný. Militantní je ten, kdo se chce prát. Být militantní a nervat se, to mi nedává smysl. Je to něco jako vyhlásit válku a nejt do ní. Nevím však, zda je dobré uchýlit se k odvetě, zda není lepší po gándhiovsku nechat do sebe tlouct tak dlouho, až militantní bratr nepřítel (jak by řekl František z Assisi) zjistí, že to nikam nevede a umdlí? Taky tak se dá vítězit.

Všechno se to nějak mění a já se neustále zamejšším nad pravdami, které jsou mi ku věření nabídnuty, a zjišťuji, že ne všechny dokážu s čistým svědomím akceptovat -ostatně sepsal jsem jich v této knížce dost. Dokonce si ve své pyše myslím, že je to otázka času a přestanou některé z těch-to pravd akceptovat i ti, co je dnes hlásají. Sama představa Boha se mi během těch desítek let po-chybností a hledání neustále proměňovala, až jsem dospěl k názoru, že definitivní odpověď není zřejmě lidem určena.

A tak už se pozvolna blížím k posledním stránkám a v hlavě mi naskakují další a další záhady a problémy, které se snažím po amatérsku řešit. Třeba teď si zrovna vzpomínám, jak ve škole pan učitel fyziky rozesmál třídu, když vyprávěl, jak scholastici se hádali, kolik andělů se vejde na špičku jehly. To když nám chtěl přiblížit pošetilost náboženského uvažování.

Jiří Suchý, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Miloš Měřinský(1967)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 2. 2022

RS odsouhlasila přeložení konání výroční shromáždění na nový termín 1. 5. 2022 z důvodu prodloužení uzávěrky hospodaření 2021 a návrhu rozpočtu 2022. Do té doby bude probíhat hospodaření NO v režimu rozpočtového provizoria.

Aktuální stav hotovosti ke dni 18. 3. 2022: Banka: KB 157 108, 93 Kč, MMB 6 841 644, 37 Kč Pokladna: 54 190 Kč.

Bratr farář seznámil RS s hospodařením NO za 2021 a průběžnou uzávěrkou. Průběžný stav hospodaření je:

Náklady: 2 918 490,70 Kč Výnosy: 3 347 92, 69 Kč Účetní zisk: 116 301,99 Kč

RS diskutovala možnost elektronického vedení a zaúčtování účetních dokladů a evidence a možnost zavedení ekonomického softwaru. Záležitost bude diskutována s paní účetní, která připraví účetní osnovu a jednotlivé postupy.

RS byla seznámena s postupem prací na obnově fasády budovy Husova sboru.

Bylo postaveno lešení na SZ části budovy a poškozené části omítek se otloukají a následně čistí tlakovou vodou.

Hospodaření Desátkového fondu 2021: Vybráno: 231 634 Kč (9 osob) Vydáno: 203 455 Kč Zůstatek z roku 2021: 28 179 Kč Zůstatek celkem k 31. 12. 2022: 423 241 Kč

Br. farář informoval RS o přijetí 3 žen z Ukrajiny v ubytovně Husova sboru s důvodu válečného konfliktu na území Ukrajiny. RS souhlasí s jejich humanitárním ubytováním.

RS vzala s povděkem na vědomí rozhodnutí Ministerstva kultury o pravomocném prohlášení za kulturní památku multifunkční budovu Husova sboru ve Vršovicích. Stavba je podle ministerstva významným dokladem architektury 20. let 20. století. Podle odborníků dokládá stavební styl individualistické moderny inspirované funkcionalismem s prvky konstruktivismu. Ministerstvo kultury uvedlo, že prvorepubliková multifunkční budova Husova sboru představuje architektonicky i urbanisticky hodnotný objekt, pozoruhodný svým slohovým pojetím, konstrukčním řešením i mírou dochování původních prvků. Proto prohlásilo památkou i menzu, tedy část oltáře, kazatelnu, dva boky kostelních lavic, mosazný svícen a prapor Náboženské obce Církve československé husitské ve Vršovicích.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.